

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 7C/357/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210648
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Mikláňková
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2013:3512210648.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom pred samosudkyňou Mgr. Stanislavou Mikláňkovou v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Návrh navrhovateľa sa zamietá.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa podaným návrhom zo dňa 27.09.2012 domáhal od odporcu, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol o zodpovednosti odporcu za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, nakoľko nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníkom: A. A., nar. XX.XX.XXXX a rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu vo výške 691,93 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 138,39 eur a trovy konania.

Navrhovateľ v návrhu uviedol, že Okresný súd Nové Mesto nad Váhom nesprávne úradne postupoval, keďže rozhodol o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie tak, že žiadosť zamietol, a to po zákonnej lehote. Tvrdil, že exekučný súd postupom podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu si založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judičiálny proces, v ktorom zisťoval a posúdil skutkový a právny stav vo veci samej na základe uzatvorenej zmluvy o úvere. Tvrdil, že exekučný súd sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu spôsobom, ktorý mu ako exekučnému súdu neprináleží, a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu vzťahov, ktoré môže posudzovať. Exekučný súd nie je ani legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonávať právo pre veriteľa. Exekučný súd pritom nie je súdom, ktorý by konal o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe. Exekučný súd teda svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu, a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej, vyššie označenej zmluvy o úvere. Navrhovateľ ako oprávnený nemôže následne iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu svojho práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Postup exekučného súdu hodnotí ako nesústreďený a v rozpore so zákonom, v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému

súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza. Navrhovateľovi teda vznikla škoda v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vo výške istiny s príslušenstvom, ktorá bola uplatňovaná v exekučnom konaní, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní. Ďalej si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenie práva na súdnu ochranu je nedostačujúce. Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas a efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky s príslušenstvom, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá. Na podporu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ďalej uviedol dôvody: neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu vyvolal u členov riadiacich orgánov spoločnosti navrhovateľa a majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, ďalej bol spôsobený zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, strata zisku z realizovaného obchodu vyvolala hospodársku stratu, nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy si uplatňoval v každom konaní nemajetkovú ujmu v sume 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Navrhovateľ súčasne vzniesol námietku zaujatosti a žiadal, aby nadriadený súd rozhodol o prikázaní veci inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci.

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2012, č.k. 4NcC./336/2012-11 súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom Mgr. Stanislava Miklánková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp.zn.: 7C/357/2012. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v posudzovanej veci neboli zistené žiadne okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit', že je tu dôvod pochybovať o nezaujatosti namietaného sudcu okresného súdu. Namietaná sudkyňa nemá k veci, k účastníkom ani k ich právnym zástupcom žiadny významný vzťah z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p., ktorý by mohol predstavovať dôvod na jej vylúčenie z prejednávania danej veci a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov navrhovateľa.

Odporca v písomne podanom vyjadrení k podanému návrhu poukázal na zmätočnosť podania - návrhu na začatie konania, pričom navrhovateľ prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Tvrdil, že je nepravdivé a klamlivé tvrdenie, že navrhovateľ nemá vedomosť o spisových značkách uvádzaných exekučných konaniach, pretože v týchto konaniach bol účastníkom konania. Nie je zrejme ďalej ani titul nároku na náhradu škody, pretože namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora, namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov, ďalej uvádza aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo sa dá vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Nie je teda zrejme, či uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Nie vo všetkých konaniach uvádza navrhovateľ kroky, ktoré podnikol na odstránenie prieťahov v konaní, pričom žiadosť o informáciu o stave konania nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prieťahov, neuvádza či podal sťažnosť na zbytočné prieťahy predsedovi okresného súdu alebo ústavnú sťažnosť. Všeobecný súd pritom v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, pretože túto právomoc má iba predseda súdu alebo ústavný súd. Ďalej odporca namietal, že dňa 23.4.2012 boli doručené odporcovi prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, v ktorých boli obsiahnuté aj žiadosti vo veciach, ktoré sú predmetom tohto konania. Návrhy na súd pritom navrhovateľ podal už dňa 27.9.2012, teda pred uplynutím šesťmesačnej lehoty podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Ide preto o predčasne uplatnený nárok na súde. Navrhovateľ pritom napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti tieto nedoplnil, neuviedol dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy, ústavné sťažnosti a nedoplnil doklady preukazujúce

ohrozenie práv zánikom povinného, jeho insolveniou, stratou kontaktu s povinným a podobne. Odporca preto ako orgán príslušný na predbežné prerokovanie podaných žiadostí nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný.

Odporca ďalej vo vyjadrení k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu vo veciach rozhodnutia o poverení exekútora po 15 dňovej lehote, súdna prax už dávnejšie ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. S poukazom na príslušné zákonné ustanovenia preto 15 dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule vo veciach, v ktorých bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 1.6.2011. I prípadné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Pokiaľ mal ďalej nesprávny úradný postup spočívať v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, tento postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom a nemôže ísť ani o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím okrem iného je nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo v danom prípade nebolo splnené. Z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia a táto sa týka len prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Nie je možné logicky predpokladať, že by bol zámer zákonodarcu určiť 15 dňovú lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. K tvrdenej existencii prieťahov v konaniach poukázal ďalej odporca na § 9 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013. Odporca v tejto súvislosti nepreukázal podanie sťažnosti na prieťahy, existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia ESLP, či právoplatného rozhodnutia ÚS SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Otázku, či bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, je pritom kompetentný preskúmať len ústavný súd. Odporca ďalej vzniesol námietku premlčania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom keď uviedol, že pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od dourčenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (teda tri roky pred dňom kedy boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

K otázke vyčíslenia škody ďalej odporca poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ, nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Rozhodnutie o zamietnutí poverenia iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Navrhovateľ nepreukázal vznik ani výšku škody. K nemajetkovej ujme uviedol, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. Zn. 30Cdo/675/2011. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami. Odporca nemá za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Odporca preto považuje konanie navrhovateľa v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže škoda mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej činnosti, pričom aj súdna moc musí pozornejšie skúmať práve podania navrhovateľa, a to návrhy na vykonanie exekúcie, súdy musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a podobne, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S poukazom na charakteristiku príčinnej súvislosti medzi existenciou nesprávneho úradného postupu a vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy, odporca uviedol, že navrhovateľovi žiadna škoda postupom okresného súdu nevznikla. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., odporca navrhol zamietnuť, pričom si uplatnil náhradu trov konania.

Súd uvádza, že vo vzťahu k navrhovateľom podanému návrhu neboli dôvodné námietky odporcu, ktorý považoval návrh navrhovateľa za zmätočný z dôvodu, že v jednotlivých návrhoch nie sú uvedené spisové značky exekučných podaní a nie je presne opísaný priebeh exekučného konania. Hoci sa

navrhovateľ vo svojich návrhoch skutočne obmedzil len na to, že napriek tomu, že mu musela byť známa spisová značka, túto súdu neuviedol, bolo možné z jeho návrhu identifikovať, o aké exekučné konanie na súde ide, keďže označenie oprávnenej a povinnej osoby, ako aj čísla spisu exekútora bolo spôsobilé takýto spis nezameniteľne identifikovať v registroch súdu. Preto nešlo o absolútnu zmätočnosť, resp. neúplnosť návrhu, ktorá by bola spôsobilá vyvolať nemožnosť presnej identifikácie ním tvrdeného exekučného konania a ktorú by bolo možné považovať za takú vadu jeho návrhu, ktorá by spôsobovala nemožnosť pokračovania v konaní podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku. Rovnako abstrahovanie navrhovateľa pri jeho tvrdeniach o tom, k akým konkrétnym prieťahom na súde došlo, keď sa navrhovateľ obmedzil len na číselné vyjadrenie počtu dní, v ktorých malo dôjsť k prieťahom zo strany súdu, nemožno považovať za takú vadu návrhu, ktorá by mala mať za následok nemožnosť pokračovania v konaní podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku, keďže toto abstrahované skutkové tvrdenie bolo spôsobilé byť predmetom porovnania s konkrétnymi skutočnosťami, ktoré boli zistené s navrhovateľom označeného dôkazu - exekučného spisu súdu. Preto v prípade návrhu navrhovateľa nešlo o prenášanie dôkaznej povinnosti na súd, ako to tvrdil odporca, ale o pravdepodobne zlomyseľné (keďže navrhovateľovi museli byť zrejmé spisové značky a konkrétne dni vykonania jeho úkonov a úkonov súdu) zjednodušovanie povinnosti tvrdiť rozhodné skutočnosti pre posúdenie jeho domnelých nárokov. Pre takéto konanie účastníka však Občiansky súdny poriadok nevytvára osobitné postupy, keďže možno dôvodne predpokladať, že prípadný postup súdu podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku by pri nespolupracujúcom prístupe navrhovateľa nevedol ku konkretizácii jeho skutkových tvrdení, resp. pri súčasnom, nesprávne ústavnoprávnou úvahou podmienenom chápaní nedostatku skutkových tvrdení ako dôvodu pre odmietnutie návrhu, nevedol k právoplatnému odmietnutiu jeho nepochybne, čo do skutkových tvrdení, šlendriánskych, advokáta nehodných a zlomyseľne skoncipovaných podaní.

Vo vzťahu k navrhovateľom podanému návrhu neboli dôvodné, označené ako procesné, námietky odporcu, ktoré považoval návrh navrhovateľa za podané predčasne, keď tvrdil, že z § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti. Takáto permissívna, zrejme procesná norma nevytvára jasnú odpoveď na to, čo by malo byť následkom tzv. predčasného podania návrhu na súd. Je zrejmé, že následkom by malo byť určité procesné rozhodnutie súdu, pričom nielen zákon č. 514/2003 Z.z., ale ani Občiansky súdny poriadok jednoznačne neurčuje následky tzv. predčasne podaného návrhu. Nemožno využiť postup podľa § 8 a § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak sa má pred konaním na súde konať u iného orgánu môžu súdy konať len vtedy, ak nebola vec v takomto konaní s konečnou platnosťou vyriešená, keďže predbežné prejedanie nároku nie je osobitným konaním, v ktorom by bolo zodpovedajúcim procesným postupom rozhodované o nárokoch navrhovateľa. Inak povedané to, že navrhovateľ v rozpore s § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nepodal žiadosť o predbežné prerokovania návrhu, nie je dôvod na to, aby súd dospel k záveru že ním podaný návrh nespadá do právomoci súdov podľa § 104 ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku a nemôže mať za následok zastavenie konania a postúpenie veci na predbežné prerokovanie žiadosti, keďže predbežné prerokovanie žiadosti nie je osobitným konaním, ale zákonom osobitne vytvoreným, štát protežujúcim, postupom akéhosi mimosúdneho vyriešenia sporu medzi poškodeným a štátom, ktorý nemá vplyv na vznik, zmenu alebo zánik nároku poškodeného a ktorý nemá vplyv na to, že v prípade sporu, ktorý v tomto prípade medzi účastníkmi pretrval aj po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov odo dňa, keď sa navrhovateľ so svojou žiadosťou obrátil na odporcu, jedine súd môže rozhodnúť o nárokoch poškodenej osoby. Predbežné prerokovanie návrhu nie je osobitným konaním a prípadné uspokojenie alebo neuspokojenie nároku poškodeného nie je rozhodnutím ale osobitnou formou vyriešenia sporných nárokov dvoch rovných účastníkov právneho vzťahu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Prípadná absencia predbežného prerokovania nároku na náhrady škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nie je spôsobilá vyvolať akékoľvek procesné rozhodnutie súdu. Rovnako nie je dôvodom na zamietnutie návrhu. To platí o to viac, že z vyjadrenia odporcu je zrejmé, že zodpovednosť štátu v prípade navrhovateľom uplatnených nárokov štát odmieta tvrdiac, že navrhovateľ takéto vyriešenie svojich nárokov zmaril a tým navrhovateľ považoval „proces“ predbežného prerokovania nárokov za ukončený, keďže žiadosti o predbežné prerokovanie boli odporcovi navrhovateľom doručené v dňoch 23.4.2012 až 25.4.2012, a to vo vzťahu k všetkým jeho nárokom, pričom do šiestich mesiacov tieto nároky odporcom uspokojené neboli.

Súd konal a rozhodoval v neprítomnosti účastníkov konania v súlade s ust. § 101 ods. 1 O.s.p., pričom právny zástupca navrhovateľa svoju neúčast' náležite postupom podľa § 119 O.s.p. neospravedlnil,

prihliadol na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy. I keď odporca zaslal vyjadrenie tesne pred pojednávaním, táto skutočnosť nemôže brániť súdu vo veci konať a rozhodnúť, keď súdu je z úradnej činnosti známe, že odporca podáva v totožných konaniach, ktoré prebiehajú na rôznych súdoch na území Slovenskej republiky, zhodné vyjadrenia, v ktorom odporca zaujal spoločné stanovisko ku všetkým otázkam a všetky skutočnosti sú navrhovateľovi dávno známe.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením návrhu, pripojeným spisom tunajšieho súdu sp. zn. 2Er/468/2009, spisov oddelenia Spr, písomným vyjadrením odporcu zo dňa 25.10.2013, uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2012, č.k. 4NcC/336/2012-11.

Zo spisu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, 2Er/468/2009, EX/7069/2009 v exekučnej veci oprávneného Pohotovosť s.r.o Bratislava a povinného A. A., súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bola doručená súdu dňa 16.09.2009. Podaním zo dňa 15.10.2009 vyzval tunajší súd právneho zástupcu navrhovateľa na predloženie zmluvy o úvere a rozhodcovského spisu. Výzva bola doručená Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 10.12.2010, č.k. 2Er/634/2009-15 súd exekučné konanie zastavil a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdному exekútorovi trovy exekučného konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 31.12.2010.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31.12.2012, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom od 31.12.2012 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Vychádzajúc zo skutkových zistení v prejednávanej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu za nedôvodný, a to z viacerých dôvodov. Navrhovateľ sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v exekučnom konaní. Pokiaľ ide o odporcom namietané nedostatky návrhu na začatie konania, súd konštatuje, že návrh navrhovateľa v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. má všetky náležitosti návrhu na začatie konania, pričom neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupom zo strany exekučného súdu, nie je podľa názoru súdu takou vadou návrhu, ktorá by bránila súdu vo veci ďalej konať, i keď súd plne prisvedčuje argumentácii odporcu, že

navrhovateľ by mal jasným spôsobom identifikovať súdne konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda, o to zvlášť, že v namietanom súdnom konaní bol účastníkom konania. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej aj nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Navrhovateľ v prejednávanej veci v návrhoch poskytol súdu len tvrdenie, že v každej veci podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, na ktorú odporca nereagoval pozitívne. Pokiaľ navrhol vykonať dôkaz, a to vyžiadať od odporcu príslušný spis, ktorý sa týka podanej žiadosti o prerokovanie nároku, vykonanie tohto dôkazu nebolo možné.

Vo veci podaného návrhu navrhovateľa /označených v návrhu ako „Istina RS“/ namietal navrhovateľ nesprávny úradný postup súdu, ktorý mal spočívať jednak v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej lehote, a to zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia z dôvodu neuznania rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Tvrdil, že exekučný súd zasahujúc do skutkových a právnych tvrdení obsiahnutých v rozhodcovskom rozsudku sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu, pričom nebol ani legitímne schopný k vykonávaniu takýchto úkonov. Súd vytvoril stav reálnej nevykonalosti istiny a príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Na jednej strane existuje relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý už nie je možné zrušiť a je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci rozhodnutej.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.5.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010 do 31.5.2011 platila uvedená právna úprava s tým, že lehota na vydanie poverenia neplatila ak išlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. S účinnosťou od 1.6.2011 do citovaného ustanovenia bola zavedená len úprava ohľadom exekučných titulov podľa zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v platnom znení. Novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 144/2010 Z.z. teda s účinnosťou od 1.6.2010 vypustila zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi pokiaľ ide o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. V zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku platného do 31.5.2011 exekučným titulom sú i vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Podľa dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie pokiaľ išlo o notárske zápisnice a rozhodcovské rozsudky, zvlášť keď išlo o vymożenie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto vzhľadom na to, že išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku, vzťahuje sa na všetky exekučné konania, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie k tomuto dátumu. Následne novelou Exekučného poriadku č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2011 bol §41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku doplnený aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. Uvedená novela procesného charakteru neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto sa vzťahuje na všetky konania, v ktorých súd k 1.6. 2011 nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 45 ods. 1,2 zákona o rozhodcovskom konaní /zákon č. 244/2002 Z.z./ súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví okrem iného i z dôvodu ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemożné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b/ alebo c/.

Vychádzajúc zo skutkových tvrdení navrhovateľa v jednotlivých konaniach tak ako súd uviedol vyššie a bližšie odôvodní v nasledujúcom texte, s poukazom na citované ustanovenia zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd nepovažoval návrh navrhovateľ za dôvodné. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti výklad pojmu nesprávneho úradného postupu, ktorý uviedol NS SR vo svojom rozsudku 4Cdo 24/2004, uverejnený pod publikačným č. Rc 23/2011, podľa ktorého pojem nesprávny úradný postup nemá legálnu definíciu, v súlade s rozhodovacou praxou súdov ho možno vymedziť ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu alebo s ňou nesúvisí, nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Z uvedeného teda vyplýva, že postup súdu zahrňujúci právne posúdenie veci, skutočnosť, že súd je oprávnený v exekučnom konaní preskúmať exekučný titul, na tento účel zistiť skutkový stav, vybrať, aplikovať zvolený právny predpis na skutkový stav, ktorý následne nájde výraz vo vydanom rozhodnutí, nemožno považovať za nesprávny úradný postup na účely zákona č. 514/2003 Z.z. a zodpovednosť štátu za takýto nesprávny úradný postup je vylúčená. Už vôbec neprichádza do úvahy zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože ani jedno rozhodnutie z tohto druhu nebolo zrušené pre nezákonnosť. Navrhovateľ sa však svojho práva na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia ani nedovoľáva. Oprávnenie a zároveň povinnosť exekučného súdu skúmať exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu pred udelením poverenia vyplýva nielen z horecitovaných zákonných ustanovení, ale i z takmer jednotnej a dlhodobej súdnej praxe, podporovanej i rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie, a to najmä vo veci *Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira /C-40/08/*, ktorý rozhodol pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami o otázke právomoci vnútroštátneho súdu v tom zmysle, že súd môže *ex officio* preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Súd len príkladmo dáva do pozornosti ďalej i uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10. 2011, uverejnené pod Rc 46/2012, kde právna veta znie: „Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Prie riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný“. V zmysle uvedeného rozhodnutia je správnosť postupu exekučného súdu, ktorý „vstupuje“ do rozsudku rozhodcovského súdu a posudzuje platné uzavretie rozhodcovskej doložky potvrdená, pričom súd udáva, že i pred vydaním tohto uznesenia NS SR bola súdna prax v exekučných konaniach v tomto smere takmer jednotne ustálená. Súd však uvádza, že NS SR v citovanom rozhodnutí uvádza i záver, že keby súd akceptoval vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc, išlo by o akceptáciu rozhodnutia nevykonateľného, majúceho účinky paktu. Preto je podľa názoru súdu nesprávny názor navrhovateľa, že vydaný rozhodcovský rozsudok tvorí prekážku veci rozhodnutej, pretože rozhodcovský rozsudok ako tzv. paakt, nikdy nemal účinky právoplatného a vykonateľného rozsudku /viď i ÚS IV. 78/2011/. Právna teória definuje tzc. ničotný akt /paakt/ i v tých prípadoch, keď vydal akt niekto, kto k tomu nemal právomoc. Ničotný akt nemá účinky právneho aktu, môže však mať účinky obdobné ako neplatný právny úkon, t.z. môže zakladať záväzok toho, kto ničotný akt vydal k náhrade škody voči tomu, kto bol v dobrej viere, že ide o právny akt štátneho orgánu. Na podporu tohto záveru súd poukazuje na § 106 ods. 1 O.s.p., v ktorom je upravený postup súdu na prejednanie veci aj vtedy, ak sa zistí, že vec nemôže byť podľa práva SR podrobená rozhodcovskej zmluve, alebo že rozhodcovská zmluva je neplatná. Pokiaľ teda rozhodcovská zmluva alebo doložka je neplatná, nebráni to veriteľovi uplatňovať svoje právo na súde bez hrozby prekážky veci rozsúdenej v prípade vydania rozhodcovskom rozsudku / v opačnom prípade by sa pripustil stav, že „hocikto“, kto nemal akékoľvek oprávnenie a rozhodol vec

rozhodcovským rozsudkom, pričom na takýto rozsudok by sa hľadelo ako právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, síce nepoužiteľné pre exekučné konania avšak platne zaväzujúce k určitému plneniu, čo je neprípustné/. NS SR pripustil možnosť exekučného súdu skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk uvedených v § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a následne exekúciu zastaviť ďalej aj v uznesení sp. zn. 5Cdo 291/2010 z 29.3. 2011. I z rozhodovacej činnosti ÚS SR - uznesenie IV.ÚS 60/2011 zo dňa 3.3. 2011, v ktorom Ústavný súd SR odmietol sťažnosť práve navrhovateľa v súvislosti postupom OS Prievidza vo veci 16Er/2085/2009, v ktorom bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, keď uviedol, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená /§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní/, potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny.

V zmysle uvedeného sú potom tvrdenia navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe súdu v uplatnenom nároku neopodstatnené, preto navrhovateľovi nemohla za žiadnych okolností vzniknúť tvrdená materiálna škoda, resp. nemateriálna ujma. Pokiaľ exekučný súd dôsledne a precízne posudzoval platnosť rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky a vyvodil právny záver, že táto rozhodcovská doložka je neplatná, rozhodcovský súd nemal teda oprávnenie vec prejednať a rozhodnúť rozsudkom, bol tento jeho postup tak ako súd vysvetlil vyššie legitímny. Uvedené platí i pre prípady, keď súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia z dôvodu neplatnosti dohody o vyplnení zmenky, na základe ktorej rozhodcovský súd priznal plnenie v rozhodcovskom rozsudku. Pokiaľ navrhovateľ predkladal na vykonanie exekúcie exekučný titul, ktorý jeho pričinením bol vydaný orgánom, ktorý na to nemal oprávnenie /rozhodcovské doložky si oprávnený vopred pripravil vo Všeobecných obchodných podmienkach k zmluve o úvere/, alebo z dôvodu prisúdenia plnenia v rozpore so zákonom, nemôže sa teraz odvolávať na nemožnosť ďalšieho uplatnenia svojho práva zo zmlúv o úvere pred súdom v dôsledku veci rozsúdenej. Tento stav zapríčinil jedine oprávnený a pokiaľ mu vznikla škoda alebo nemajetková ujma, zodpovedá si za ňu sám. Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že exekučné súdy oprávnenému /navrhovateľovi/ zamietali žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe predkladaných rozhodcovských rozsudkov už od roku 2009, preto nemohol odôvodnene očakávať aj v nasledujúcich rokoch, že súd bude na základe obdobných exekučných titulov exekúciu pripúšťať a vydávať poverenia na vykonanie exekúcie. Oprávnený pritom neustále predkladal tieto exekučné tituly na vykonanie exekúcie napriek už dlhšiu dobu ustálenej súdnej praxi. Pre úplnosť sa však súd zaoberá v každom jednotlivom konaní tvrdeniami navrhovateľa o nečinnosti súdu.

Navrhovateľ sa podaným návrhom proti odporcovi domáhal zaplata škody vo výške 691,93 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 138,39 eur tvrdiac, že Okresný súd Nové Mesto nad Váhom v konaní, v ktorom je navrhovateľ oprávneným proti povinnému A. A., EX/7069/2009 rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 27.01.2011, pričom konanie začalo dňa 05.08.2009, teda omeškanie viac ako 540 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa nie sú pravdivé. V prvom rade súd udáva, že dátum začatia konania, t.j. podania návrhu na vykonanie exekúcie z pohľadu lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia nie je relevantný. Zo spisu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, 2Er/468/2009, EX/7069/2009 v exekučnej veci oprávneného Pohotovosť s.r.o Bratislava a povinného A. A., súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bola doručená súdu dňa 16.09.2009. Podaním zo dňa 15.10.2009 vyzval tunajší súd právneho zástupcu navrhovateľa na predloženie zmluvy o úvere a rozhodcovského spisu. Výzva bola doručená Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 10.12.2010, č.k. 2Er/634/2009-15 súd exekučné konanie zastavil a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdному exekútorovi trovy exekučného konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 31.12.2010. Nie je teda pravdou, že súd bol bezdôvodne nečinný, pretože o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol do 84 dní od doručenia tejto žiadosti. Tak ako súd vysvetlil vyššie, súdu lehota na rozhodnutie o žiadosti v prípade keď zistil nesúlad exekučného titulu so zákonom neplynula, pričom dobu na rozhodnutie vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, platnosť rozhodcovskej doložky, túto vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa považuje súd v trvaní 84 dní za primeranú so záverom, že súd postupoval aj vzhľadom na veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných navrhovateľom s osobitnou rýchlosťou. Okrem toho, že súd nezistil v namietanom exekučnom konaní žiadny nesprávny úradný postup, navrhovateľ vôbec ani nepreukázal existenciu akejkoľvek škody a nemajetkovej ujmy, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s tvrdeným postupom. Exekučné konanie bolo zastavené a k vymoženiu pohľadávky oprávneného by vôbec nedošlo. Majetková škoda vyčíslená navrhovateľom v

rozsahu istiny a príslušenstva plnenia, ktoré navrhoval vymôcť v exekučnom konaní v žiadnom prípade nevznikla v dôsledku postupu súdu, keď exekučný súd tak ako vysvetlil vyššie v súlade so zákonom a rozhodovacou praxou mohol a aj skúmal materiálnu vykonateľnosť rozsudku rozhodcovského súdu v súlade s § 45 zákona o rozhodcovskom konaní. Za nevykonalnosť pohľadávky v danom exekučnom konaní si zodpovedá výlučne oprávnený, ktorý zaviniel zastavenie exekučného konania. Takéto konanie súdu nebolo spôsobilé vyvolať u navrhovateľa vznik škody, pričom v ostatnom súd odkazuje na všeobecnú časť odôvodnenia rozsudku, a preto súd návrh navrhovateľa zamietol

O náhrade trov konania bude podľa § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnuté z dôvodu väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne cestou tunajšieho súdu písomne, v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 221 ods. 1 O.s.p., súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
- i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
- j) bol odvolacím súdom schválený zmier.

Podľa § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.